

Ե Լ Լ Ա Դ Ա Յ Ի Ծ Ո Վ Ո Ւ Ն Վ Ր Ա Յ

(Ետևարկող Քարգմանչաց Խմբերգ)

Հեղին տաճարներն աչքերուս հանդէպ՝
 Եւ հայրենիքի պատկերը սրտիս՝
 Կ'անցնիմ, անդունդներ, ձեր փրփրող մաղձին
 Խառնելով անոյշ թախիժն արցունքիս:
 Լուրթ հորիզոնիդ շողեր կը վառին
 Հրեղէն իղձերով մանկատի հոգւոյս:
 Ո՛վ մաքրի մեհեան՝ երազուած ափին՝
 Սահմանաքար մ՝ ես անհունի սեմին.
 Որսալու կ'երթանք անդունդներու մէջ
 Հին գաղանիքներու մարգարտէ բովեր,
 Այլ քաղցրագոյն էր մայրենի համբոյր՝
 Երասխի ափին՝ ինձի հետ ծաղկող՝
 Բուրաստանին մէջ.

Եւ ոչ մին ձեզմէ, հեղին Մուսաներ,
 Քրքոջ մը ժպտով զիս պիտի սփռիէ:
 Բայց, ո՛վ հայրենիք, հեռուն խուսափող,
 Քու փառքիդ համար ծիծուանց այս երամ
 Կը յանձնէ ծովուն գարունն իր կեանքին:
 Սիրական սրտերն անշուշտ հեռուէն
 Կը հայցեն ձեր գութ՝ մեր արշալոյսին,
 Ո՛վ փրփրած ալիք, ո՛վ լերանց հողմեր.
 Յոյսերու ոսկին և հայրենիքի
 Աւանդ մը կը կրէք ձեր թիկանց վրբայ:
 Թագն Ակրոպոլի չէ կանգնած հեռուն.
 Ու դեռ տարիներ չեն յառաջ վարած
 Կապոյտի շաւղէն՝

Երամն աստղերուն :
 Բայց արդէն պանդուխտ պատանեոյն հոգին
 Արարատ դաշտի թափշ կ'երազէ,
 Եւ երկնից աստղերն՝ Երասխէն տարուած,
 Տընակն հայրենի ծառերուն ետև
 Եւ դարձի արցունքն՝ հայրենիք ծածկող :
 Բայց յառաջ, յառաջ գիւցազներու նու,
 Մեկնած լոյս երկրին տիրապետելու,
 Յառաջ, հոն հասնի հայ մտքի սահման՝
 Ուր դեռ երբեք հայ զէնքեր չըհասան :
 Յաղթական դառնանք Ատալկեան համբէն՝
 Ապշած՝ Քսերքսեսի փախուստին տեսեամք :
 Կըճեայ աստուածներն այս տաճարներուն
 Ընկերներն ըլլան մեր դարձի ուղեոյն,
 Եւ հանճարներու շիրմէն ծածկուած
 Աւարն ըլլայ գանձ ապագայ զարմին :
 Արժանի ըլլալ սիրոյդ, Հայրենիք,
 Քաղցրագոյն է քան զայն այժմ բմբռշխնել :
 Մեր երջանկութիւն նախանձ պիտ' չընչէ
 Մեռեալներուն իսկ՝ երբ սրգոյ մը մէջ
 Մեր մայրն իր երկրի գիւցազ մը գրկէ :
 Անպախ ձեր ձեզբուած վիհերու սեղն,
 Անցեալը բամբոզ կապոյտ պատուարէն,
 Ե՛րձ, պիտի պատահնք քու հորիզոններդ՝
 Աչքերնիս, Աթէնք, քու տաճարներուդ,
 Եւ քաղցր հայրենիք միշտ սրտերնուս մէջ :